

1. Ajándék

Sailer Merlow, Baranto legnagyobb szőlőbirtokának örököse, remegve húzta össze magát a Werdenre néző Kék-hegységben. A többi katonával együtt csendben várta, hogy a parancsnok végre megindítsa a támadást. Aggódó pillantást vetett fivérére, aki olyan erővel szorította kardja markolatát, hogy ujjai egészen elfehéredtek. Fekete haját teljesen összekócolta, és liluló szájába fújta a szél.

– Gwint, jól vagy? – Megérintette a férfi vállát, hogy kizökkentse.

– Mi a fenét keresünk itt, Sailer? – Gwint mereven nézett a fenyvesbe vesző ösvényre.

– Mi az, hogy mit?

– Tudod, hogy értem.

Sailer sóhajtott.

– Még nem mehetek haza.

– Mert még nem próbáltad ki milyen szándékosan megölni valakit? – Gwint komolyságot erőltetett az arcára, úgy fordult öccséhez. – Tudod, milyen a halál. Miért keresed szándékosan? Sailer akaratlanul is Gwint bal szemére nézett. A csúnya hegre, ami az ornyergétől az arcáig futott. Ami miatt az egykor kéklő írisz színtelenné, a retina vakká vált.

– Parancsra.

– A bevonulás önkéntes volt.

– Komolyan most hozakodsz elő ezzel? – Sailer feszülten fújta el barna haját a szeméből.

– Reméltem, hogy megjön az eszed.

– Élni akartam egy kicsit másképp! Érted?! – A férfi rezzenéstelen arcát fürkészte. – Dehogyan érted.

– Nem. Tényleg nem értem. Mindened megvan odahaza.

– Atyámat kivéve!

– Ne kend ezt az egészet atyád halálára! Sosem jöttél ki vele. Inkább a felelősség elől szöksz! Nem igaz?

– Te voltál az, aki állandóan atyja kalandos katona éveiről mesélt nekem! Ezerszer inkább élném azt az életet, amit lefestettél. Engem nem szőlőtaposásra, meg vesszővagdosásra teremtettek!

– Gratulálok! Kalandos úton vágják át mindjárt a torkodat!

Végszóra megjelent a két felderítő katona az ösvényen. A parancsnokhoz siettek. Suttogva beszéltek, közben egyikük folyton az aljnövényzet közt guggoló századra pillantott.

- Ez nem jelenthet jót... – suttogta Gwint. Nyakát nyújtogatva próbált a szájukról olvasni.
- Maradj mögöttem, vészmadár! – súgta Sailer. Gwint sértődötten fűjt egyet.
- Uraim! – szólt a parancsnok fojtott hangon. – Eljött a mi időnk! Emlékezzenek rá, mit tanultak! Az életük függ tőle!
- Meg fogunk halni – nyögte egy katona Sailer mellett.
- Támadás!

Nem volt lehetőség visszakozni. Az önkéntesekből verbuvált hadosztály előrenyomult a ritkás erdőrészen. Ellent tartva az erős szélnek, lassan haladtak. Sailer nem tudta maga mögé szorítani Gwintet, ezért próbálta inkább a bal oldalát fedezni, hogy ne lephessék meg a holtteréből.

Az elől haladók belökték a romtemplom öreg kapuját. Vagy száz izzó kék szempár szegeződött rájuk. A csapat megtorpant.

- Ezek indigók! – kiáltott valaki.
- Pokolba! – Gwint megragadta Sailer karját. – Vissza!
- Az ellenség, az ellenség! Mindegy milyen! – kiáltott a parancsnok. – Előre!

Gwint maga mögé vonta fivérét. Az összeszoruló testek tengerében a kényszer vitte őket előre. Az indigók, hófehér bőrük és hajuk révén úgy néztek ki, mintha kísértetek szöktek volna az élők körébe. Gwint édesanyja szerint az isteni érintés miatt néztek ki így, mintha a természet is kivetette volna őket magából. Sailer igazat adott neki, az indigók könnyörtelenül csaptak le, mintha nem is emberek volnának. Kardok villantak, susogtak, csattogtak, hasítottak húsba és csontba.

- Védekezz! – Gwint kétségbeesetten tért ki egy indigó útjából.

Sailer épphogy maga elé tudta kapni pengéjét, a támadó acél máris nekiütközött. Saját kardja csapódott vissza a térdébe. A fájdalomtól előregörnyedt, ellenfele ökle az arcába ütött. Sailer a földre esett, a csata pedig úgy kerekedett föléje, akár az árhullám. Nehéz csizmák rúgták a port. Testek borultak a kövezetre, és rá. Forró vér áztatta a ruháját a hátán. Levegőért kapkodva meredt az omladozó mennyezetre, és az égen sűrűsödő viharfelhőkre.

Eleredt a jeges eső, ami magához térítette. Elfordította arcát a tűként alázuhanó cseppek elől. Szitkok közt az oldalára fordult. A bőrpáncél madzagjai vágták a hónalját és az oldalát. Jobb lábát terhelve felállt, és kétségbeesetten nézett körbe. A tülekedés közepén meglátta Gwintet. A táborban tanultak szerint támadott és védekezett. Kitért, lesújtott, kitért, döfött. Baljáról mégis sikeres csapás érte. A penge mély sebet ejtett a vállán. Éles kiáltása kiszorította minden más hangot Sailer tudatából. Bicegve bár, de testvére felé indult.

- Védekezz! – kiáltott előre, de elkéssett. Gwint elejtette kardját, amikor az indigó pengéje az oldalán is végigsiklott. Térdre rogyott, jobb kezét a sebre szorította, balját mereven lógatta.

Sailer előreszegezte kardját, és amint a tömegből fehér hajú alak vált ki, ő vágott, sújtott, lökött. Keringőre hasonlító lépésekkel tért ki. Próbált mindig egy lábon fordulni, és úgy védekezni, hogy ne tudják még egyszer a saját kardjával megsebezni. Valahol a közelben kék fény ragyogott fel, de ő csak Gwintet figyelte. Az imbolygó alakja fölött lendületért emelkedő pallost, az indigó könyörtelen arcát, amint lecsapni készül. Sailer ordítva támadott neki. Kiáltása elvonta a lázadó figyelmét. Gwint helyett, felé lendült a pallos. Kettétörte Sailer lesújtó kardját, alig húsz centi acél maradt a marokvédő előtt. Ő döbbenten nézte a hasznavehetetlen fegyvert. Kezén remegés lett úrrá, hagyta, hogy ujjai közül kicsússzon a markolat.

– Rogdan! – Kétségbeesett kiáltás hangzott el a közelben. A név olyan ismerős volt.

– Atyám! – szólt a válasz. Sailer önkéntelenül a hang irányába fordult. „Csak nem... Rogdan Bell az?” Mire feleszmélt, a figyelmen kívül hagyott pallos ismét felé lendült. Sailer hátrahőkölt, megbotlott valakiben, és átesett rajta. Mielőtt földet ért volna, oldalról forráság mart belé. Kék láng futott végig a testén, a fénye elvakította. A kőpadlóra zuhant és elveszítette az eszméletét.

Sailer órákkal később tért magához. Holttestek között feküdt. A nyaka valaki törzsének feszült, a lábát két férfi súlya is nyomta, jobb karjába pedig törött csont fúródott. Verejték csorgott a halántékán. A közelben indigókat pillantott meg. Nem mert mozdulni, csak szemmel követte őket, ahogy egy helyre vonszolják elesett társai testét Wetra ősi, rég elhagyott templomában. Felpillantott a hiányos mennyezetre, onnan a falakon tátongó hatalmas ablaknyílásokra. Összerezcent, amikor éles női hang hatolt a gyászos csendbe.

– Hol van? – Kisvártatva megjelent a kiáltás gazdája a düledező templom kapujában. Gyors léptekkel haladt a holtak halma felé. Meg se rezzent szeplős arca, amikor végignézett a testeken. Vörös haja, könnyes arcához tapadt. Smaragdzöld szemének pillantása a tetemek között cikázott. – Hol van?

– Amott – mutatott az egyik indigó a templomhajó elejére.

– Apa – suttogás volt csupán, de Sailer leolvasta a lány remegő ajkáról.

– A fantom itt volt – Rogdan ismerős orgánuma töltötte be a termet –, és hagytuk elmenekülni! A lány előre szaladt. Sailer elvesztette szem elől, de hallotta, hogy zokogni kezd.

– Szóval tényleg létezik a kard! – szipogott.

– Mondtam neked, hogy minden mendemonda igaz, míg az ellenkezője ki nem derül.

– Céltudatos volt.

– Ostoba volt. Megölni Jakart? Óriási baklövés.

Hosszú csend következett. Sailer most már biztos volt benne, hogy egy Bell fiút hall. Jakar Bell utódját. A halott pedig, maga az indigó sereg – a KIRÁLYI sereg – parancsnoka.

A Bell lány hamar erőt vett magán, és mélyebb hangra váltott, mint aki lerázta magáról a gyászt, akár a port.

– Mi van Vész ajándékával?

– Elveszett.

– Hogyan?! – Sailer nem volt biztos benne, de mintha a lány toppantott volna.

– Egy szerencsétlen kiskatonába fúrta magát, amikor atyánk át akarta adni nekem. Felkészületlenül ért. Nem gondoltam, hogy ilyen senkiháziakkal érkezik a...

– Mi van a katonával?

– Meghalt.

– Ez biztos? Mutasd!

– Harlow, ez felesleges...

– Mutasd!

Sailer rájött, hogy menekülnie kell. Lassan, remegve ült fel. Jobb lábát még ki bírta húzni bajtársai alól egyetlen nyikkanás nélkül, ám a balt nem. A sebbe alvadó ruhaanyag felszakította a varrt, Sailer pedig felordított. Rémülten kapta fejét az indigók felé.

– Ő az! – Rogdan hangja betöltötte a romot.

– Várj! – kiáltott Harlow. Sailernek esze ágában sem volt várni. Futásnak eredt, ami hamar sántikáló ugrálássá silányodott. Egy ablak felé tartott, ami alól már kiborult a falrész. Elég közel volt, hogy elérje, mielőtt az indigók elkapnák. A párkányon megállt egy pillanatra, visszaneézett a halottakra, aztán egyszerűen átvetődött a nyíláson, és a szakadékba zuhant.

Dühös kiáltás visszhangzott a templomból: „Utána!”

Sailer zuhanását a hegyoldalba nőtt fenyves ágai és törzsei fájdalmasan tompították. A földre érve a nedves avarban csúszott tovább a szikla aljáig. Mozdulatlanul feküdt, alig pihegett. Sokáig hallgatta a leveleken pattogó esőt, az összegyűlt víz csobogását. Akkor nézett csak fel, amikor a folytonos neszbe lépések cuppogása csatlakozott.

Egy magasszárú csizma orra, éppen Sailer arca előtt süllyedt a sárba. A laza, barna nadrág és kabát miatt hirtelen férfira számított, de a templomban látott lány guggolt le mellette. Igéző, zöld pillantása foglyul ejtette Sailerét, míg kihúzta a kezét a sárból, és kitapintotta a pulzusát.

– Nagyon is élsz, kiskatona. – Sóhajtván körülnézett. – Az indigók nemsokára a nyomodra bukkannak. Gyere! – Karon ragadta Sailert, és húzni kezdte.

– Hová? – Sailer a lány kezébe kapaszkodott. Próbálta lefejtetni magáról, de ő erősen markolta.

– Van egy barátom Werdenben. Nála meghúzhatjuk magunkat. Siess!

– Werden? – Harlow-nak sikerült felrángatnia a földről, de Sailer két bizonytalan lépés után összecsuklott. – Az tele van – szédelegve levegőért kapkodott – indigóval.

– Ahova megyünk, oda nem léphetnek be.

– Nem. Nem! – Hörögve próbált úrrá lenni a testén és a hangján. – Rogdan Bell húga vagy. Nem sétálok bele a csapdába!

A lány susogva csendre intette. Az erdőt fürkészte a sziklán. Sailer rángó mozdulatokkal fordult meg, hogy kövesse Harlow pillantását.

– Közel járnak. Ha nem jössz velem, hamar Rogdan kezére jutsz!

– Mit akar tőlem?

– Amit elloptál.

– Én nem loptam semmit!

– Csak a kék lángot. – Harlow higgadtnak mutatkozott, de Sailer látta ahogy a hüvelykujját ropogtatja rövid időközönként.

– Miért segítesz?

– Mert a láng az enyém! – sziszegte fojtott hangon. – Elmagyarázom, ha velem jössz. Nincs más esélyed!

– Erre! – kiáltott valaki a fejük felett. – Itt a nyoma!

– Siess! A lovam a domb alján vár.

– Pokolba! – Sailer talpra lökte magát. Támolyogva indult a mutatott irányba, Harlow balról támogatta. A sziklán ágak ropogtak, az indigók megindultak lefelé. Harlow füttyentett. Feszült csend állt be, csak az eső kopogott szakadatlanul. Kisvártatva megjelent egy fekete mén.

– Szállj fel! – sürgette a lány. Sailer a kengyelbe lépett, megkapaszkodott a kápákban, arcát a nyeregszárnynak döntötte és sóhajtott.

– Nem megy.

– Francokat! Ugorj!

– Képtelen vagyok. Mindenem fáj.

– Hallották a füttyöt. Kockáztattam, hogy gyorsabbak legyünk Káro hátán! Embereld meg magad! Majd pihenhetsz Werdenben!

– Istenekre! Végem van. – Erőt vett magán. Egyet ugrott, Harlow megtolta, és felhasalt a nyeregbe. A lány nem várt tovább. Megkerülte a lovat, felugrott a kengyelre, másik lábával

Sailer hátára térdelt. Kiadta a parancsot a vágásra, Káró pedig eliramodott. Az erdő és a werdeni komlóültetvény határán száguldottak végig. A búzatábla mellett Harlow megkegyelmezett Sailernek, és megállásra készítette a lovat.

– Segítek felülni – ugrott a földre. Sailer sietve lecsúszott a nyeregről, a kengyelben megkapaszkodva zihált.

– Most... hogy az indigók egy lovast keresnek, ideje... hogy Káró egyedül menjen tovább.

– Mi? Nem! Nem így alkudtunk...

– Alkudni? Parancsolsz, de nem mondasz semmit... Nem megyek Werdenbe... Ha kölcsönös segítséget akarsz... Eronnba viszel... gyalog.

– Eronnba? Az a csapáson fekszik a mocsárban. Mi dolgod ott?

– A testvérem eronni. Ha sikerült elmenekülnie a csatából... ott lesz.

– Na és ha halott?

Sailer tüdeje sípolva nyelt el annyi levegőt, amennyit csak bírt.

– Akkor sem megyek Werdenbe... Öngyilkosság. – Felemelte mutatóujját, a lányba fojtva a szót. – Elkísérsz vagy sem?

Harlow az ajkába harapva, a már megtett utat kémlelte, majd Sailer elszánt arcára pillantott.

– Rendben. – Megpaskolta a fekete mén szügyét. – Menj haza!

– Köszönöm!

– Az esélyeink elég kilátástalanok. Remélem, tudod.

– Fogalmam sincs mi várt volna a kikötővárosban.

– Egy menedék. – Harlow bosszús volt, nem nyújtott segítő kezét. – Erre! – Intett, és eltűnt a búzaszárak között. Sailer sántítva követte.

A lány, eleinte tartotta a távolságot. Két karját mereven a testéhez feszítette, ujjait ökölbe zárta. Léptei határozottak voltak, vörös haja még csurom vizesen is ugrált össze-vissza. Nagy sokára enyhült csak meg. Bevárta Sailert, és mellette sétált tovább.

– Honnan tudtátok? – Harlow nem pillantott felé. Mereven nézett előre.

– Mit?

– Hogy atyám a szentélyben kutat.

– Én annyit tudtam, hogy felkelők gyülekeznek a régi romtemplomban. Nem mondták, hogy indigók lesznek.

– Mit hittél, miért nem a királyi sereget küldték?

– Lenne elég dolguk. Azt hallottam, a keleti határon mozgolódás van. – Sailer vállat vont. – Apró gondnak tűnt egy kisebb felkelés leverése, ehhez képest. Elégedetlen földművesekre vagy

halászokra számítottam... Gwint... a bátyám, vissza akart fordulni, amikor megtudtuk, hogy halhatatlanok ellen megyünk, de már késő volt.

– Sajnálom.

– Nem tudom, mit várt tőlünk a király... Hogyan győzhettünk volna?

– A király valószínűleg megkapta, amit akart.

– Hogy érted?

– Vész ajándéka elveszett benned. Atyám azt remélte, ha megszerzi magának, megszorongathatja vele Wegnort.

– Hogy vetemedhet Jakar ilyesmire?

– Ezen már ne idegeskedj! Atyám halott. A király viszont vissza fogja sírni őt, mert Rogdan lép a helyébe, és ő már nem kér szépen!

– Széthullik a hadseregünk?

– Nem. A sereg összetart. Viszont már nem a miénk.

– Lerohannak minket nélkülük!

– Túl távolra nézel, kiskatona. Ők fognak lerohanni minket!

Sailer megtorpant.

– Nem tennék.

– Tudod meddig tart egy eskü?

– Mindhalálig.

– Kivéve, ha a halál soha nem jön el. – Harlow fintorgott egyet. Némán haladtak tovább. Sailer csetlett-botlott, Harlow többször megállt, hogy ne hagyja le túlzottan. A búzatábla végére érve egy széles tisztás választotta el őket az erdőtől.

Harlow felmérte úti társát.

– Futnunk kell! – parancsolt rá, és kézen fogva nekiindult. Sailer botladozva próbálta tartani a lépést, de képtelen volt ennyire terhelni sérült térdét, és előre esett. Jobb kezét könyékig nyelte el a sár. Harlow visszafordult, hátulról megragadta Sailer vállát, és kihúzta az iszapos dagonyából.

– Ez már a mocsár része. Oda kell figyelniük! Talpra!

Immár nagy ívben kerülték el a saras részeket, míg az erdőbe nem értek. Ott Sailer lerogyott egy fatörzs mellé. Kapkodta a levegőt, a szeme előtt fényes pontok járták lenyűgöző táncukat, mellyel egyre sötétebbé változtatták a tájat. Úgy érezte belehal a fáradtságba.

– Maradj velem! – Harlow meglökte. Sailer ugrott egyet ijedtében, felszisszent fájdalmában, és visszadőlt a hideg fára.

– Istenekre – nyögte. – Nem bírom tovább.

- Eronn nincs már messze! Ott aludj! Itt túl veszélyes! – Hideg kezét Sailer homlokára nyomta.
- Lázad van.
- Mielőtt elájultam, mindent kék tűz borított – motyogott Sailer. Idegennek hatott számára a saját hangja is. Elkínzott, és karcos, mint atyjáé a halálos ágyán. Szaggatott lélegzetet vett. Harlow kiismerhetetlen, viharos tengert idéző szemébe nézett. Nem tudtam megfejtetni a gondolatait.
- Nem ájult voltál, hanem halott – közölte nyersen. – Rogdan maga ellenőrizte. Nem vert a szíved.
- Élek! – tiltakozott Sailer. Érezte, hogy kifut arcából a vér, a keze remegni kezd, a szíve pedig kihagyott egy ütemet. Vagy kettőt! Haldoklik? Elemésztí a láng? – Élek! – ismételte meg, hogy magát is meggyőzze.
- Élsz hát! – legyintett Harlow. – Most már.
- Mi költözött belém?
- Előbb jussunk el Eronnba, ha már ez a szíved vágya!
- Sailer a fejét rázta, amitől szédült. Harlow egy pillanatra kettévált előtte, ezért erősen behunyta a szemét. Próbált vesztég maradni, de érezte, hogy a föld is táncra kel vele.
- Nem! – szűrte összeszorított fogai között. – Válaszokat akarok!
- Miért ilyen konok minden hím? – emelte tekintetét az égnek Harlow.
- Mert minden nő is az.
- Örülök, hogy van kedved gúnyolódni. Ne aludj!
- Sailer fáradtan elmosolyodott. A lányra pillantott, aki alsó ajkát szívogatva figyelte őt.
- Pihenek. Közben pedig hallgatlak. – Harlow dacos némasága miatt megismételte. – Hallgatlak!
- Rendben – sóhajtott a lány. – A láng jelképezte Vész isten ajándékát.
- Miféle ajándékot?
- Nem tudom pontosan. Valamiféle erőt. Ezt atyám akarta kideríteni.
- Minek ad egy isten efféle ajándékot?
- Minek adja Lowőry a tavaszt? Minek adja Wetra a tengerek nyugalmát?
- De ez más! – csattant fel Sailer, ahogy a belé csattanó forróságra gondolt.
- Igen, más! Egyszeri, megszerezhető és használható. Egy csapda, de... különleges.
- Csapda? Miféle csapda?
- Tudod ez az ajándék régóta várt már a helyén. Ha a megfelelő személyt kérdezed, meg is mondja, hol kell keresni a csapáson. Csakhát ezért Vész fizetséget vár.
- Miféle fizetséget?

– A lelkedet.

– Mi van? – Sailer hirtelen kevésnek érezte a levegőt. Erősödött a szédülés, amit azzal próbált ellensúlyozni, hogy felkelt a földről. A térdébe fájdalom nyilallt, ő megtántorodott, a környezete ismét fénypontokkal telt meg. A hajába markolt, és tépte, amilyen erővel csak tudta. – Nem! Nem! Nem!

– Katona! – kiáltott rá ijedten Harlow. – Katona, még van esélyed megszabadulni ettől!

– Mi? – Sailer zihált. Még mindig a haját szorongatta és imbolyogva visszarogyott a földre.

– Ez még nem végleges.

– Biztos?

– Ez egy szövetség az ajándékozó és az ajándékozott között. Azzal pecsételed meg, azzal fogadod el véglegesen, ha tudatosan használsz.

– Azt se tudom, hogy kell! – szűkölt Sailer.

– De rá fogsz érezni. Amikor az erő azt teszi, amit akarsz, megpecsételed a sorsod, úgyhogy ellen kell állnod a kísértésnek!

– Akkor örökre arra kell figyelmem, hogy ne használjam? – Arcát a tenyerébe temetve rejtette el a rémületből fakadó könnyeit.

– Az esélytelen.

– Én ezt nem akarom!

– Én viszont igen! – Harlow gyengéden megérintette Sailer kézfejét. Ujjai finoman lefejtették a semmitérő menedéket a férfi arcáról, majd bő ingje ujjával törölte meg nedves arcát.

– Hülye vagy? – csuklott el Sailer hangja.

– Sosem láttam ennyire tisztán. – A hangja elmélyült, ahogy a gondolatai magukba ragadták. Pillantása néhány pillanatra fakón meredt a távolba, majd megköszörülve a torkát elfordult.

– Akkor vedd el! – kérte Sailer kétségbeesetten. – Vedd el és add oda a lelked! Mit bánom én?

– Érezte a torkában vibráló félelmet, ami csomóra készült kötni azt, hogy egyetlen hang se hagyhasssa el többet. Mintha a hatalom, ami belé szökött, irányítani akarta volna.

– Ez a terv, de csak ha veszteg maradsz!

Sailer próbált nyelni, próbált eszénél maradni, és próbálta elhessegetni a fejébe fészkelő, idegennek tűnő gondolatokat. Például, hogy meg is tarthatná ezt a különös ajándékot!

– Hogy csináljuk? – lesett Harlow-ra, aki lassan felegyenesedett mellőle.

– El kell mennünk az Istenek hegyéhez.

– Az a hegy tiltott! – rázta ismét a fejét Sailer.

– Akkor kellemes ellenállást rövidke életedre – vont vállat a lány, és tovább indult az erdei úton.

– Várj!

– Várjak? Inkább gyere!

– Az a hegy tiltott – motyogta Sailer immáron sokkal kevesebb meggyőződéssel.

– Tiltott, hogy senki ne háborgassa az isteneket. Leszámítva persze királyainkat! Te kivétel vagy katona. Egy isten ajándéka van benned!

– Mit kellene tennem?

– A hegy lábánál gyűlnek egy tóba a hegyről csörgedező patakok. A márvány tó, Wetra papnője szerint átjáró az istenek világába. Ott kell kapcsolatba lépned Vésszel.

– Aztán? – Az istennel való találkozás gondolatától Sailer megborzongott.

– Add át nekem!

– Lehet ilyet? – nyelt megint, de a csomó nem akart eltűnni a torkából.

– Biztosan – bólogatott hevesen Harlow. – Elviszlek oda. Tanultam harcolni, többet, mint te. Cserébe enyém az ajándék!

– Rendben – vágta rá Sailer. Bármit megtett volna, hogy az ereit perzselő, furcsa érzés megszűnjön, a teste pedig újra a régi legyen. Most kissé ellenségesnek érezte, ami félelemmel töltötte el.

– Szuper! Végre megértjük egymást, katona! – kezet nyújtott Sailernek, és felsegítette a földről.

– Mint mondtam, Eronn nincs messze.

Sailer mély lélegzetet vett. Az ereiben zúgó adrenalin segítette az elindulásban, és egy darabig a haladásban is, de aztán megint kezdte úgy érezni, kezét-lábát lesúlyozza a fáradtság. Kezdett lemaradozni, sérült balja minduntalan próbált kifordulni alóla, míg végül feladta a küzdelmet.

– Harlow... – nyögött segítségért, ám a lány csendre intette. Hallgatózott. Figyelme egy bizonyos irányba összpontosult, a mocsárvidék felé. – Van ott valaki? – csuklott el Sailer hangja.

Harlow legyintett.

– Nem jelent veszélyt. Gyere!

Sailer nem követte a lányt. Az imént vizslatott irányba fordult és lassan, óvatos lépésekkel indult arra.

– Hová mész? – szólt utána Harlow, fojtott hangon.

– Mi van, ha egy katona?

– Valószínűleg halott!

Sailer elengedte a füle mellett Harlow megjegyzését. Kezével terelte el maga elől a bokrok ágait, és egyre beljebb sántikált a növényzet sűrűjébe.

Mi van, ha Gwint az? – más sem járt a fejében. A templomban, amikor visszanézett a halottakra, nem szúrt szemet fivére sebhelyes arca. Elkönyvelte magában, hogy a férfi meg tudott szökni. Úgy kapaszkodott ebbe a gondolatba, hogy már el is hitte magának. Csak rá kell találnia! Azt sem merte felidézni, hogy Gwint megsérült a templomban, és azt sem, hogy ha élne, nem hagyta volna ott. Eronni lévén emlékezhetett a mocsarak veszélyeire is, ám az is lehet, hogy menekülve nem volt elég figyelmes. Muszáj, hogy ő legyen az!

Kiérve a bozótosból, valóban katonára lelt, de nem Gwintre. Az egyik felderítő süllyedt melléig a sárba. Jobbját a közelben lévő fa gyökerei közé fűzte, hogy ne merüljön el teljesen. A balja vállig a mocsokba veszett, fejét a jobb felkarján pihentette.

– Neki annyi – szólalt meg Harlow, Sailer mögött, a férfi kishíján a sárba ugrott ijedtében.

– Innen megállapítod? – sziszegett rá. Harlow vállába kapaszkodott, hogy sántikálva felé tudjon fordulni.

– Ha odamész kihúzni, neked is annyi – közölte a lány. Nem segített Sailernek, csupán azzal, hogy megvetette a lábát, és megtartotta a rá nehezedő súlyt, míg a férfi egyensúlyozott a láb szélén.

Sailer mély lélegzetet vett és bent tartotta.

– Valószínűleg igazad van.

– Katona? – A felderítő szava halk volt, végtelen kimerültségről árulkodott. Talán meg is sérült, vagy csak a süllyedés elleni küzdelem szívta el minden erejét. Sailer a saját elkeseredettségét érezte rajta.

– Segítetek! – fordult vissza hozzá.

– Ne menj oda! – ragadta meg Harlow, Sailer karját.

– Egyedül semmiképp. Te mész elől, vagy én?

Harlow a fejét rázta, de képtelen volt visszatartani a katonát, aki elszántan, nevetségesen imbolyogva egyensúlyozott a mocsár és a szilárd talaj találkozása mentén. Muszáj volt megtartania a férfi egyensúlyát, és felvennie a tempóját.

A felderítő próbálta kihúzni jobb kezét a gyökerek közül, a mozgásra azonban egyből mélyebbre húzta a falánk mocsár.

– Ne mozogj! – reccsent rá Harlow. Sailer hasra vetette magát a szilárd talajon a gyökerek fölött, és megragadta a felderítő csuklóját. Ő maga is felszisszent a térdébe nyilalló fájdalom miatt, de ettől csak erősebben markolta a másik katonát. – Így biztosan nem tudod kihúzni. – rázta továbbra is a fejét Harlow. – Sajnálom kiskatona! Neki vége.

– Ki foglak húzni innen! – Sailer elengedte a füle mellett Harlow minden pesszimista megjegyzését.

– Beszorult a lábam. Nem tudom mibe, de az is süllyed.

– Eddig küzdöttél, szóval ne most add fel, hogy itt vagyok! Rendben?

– Miért bíztatod – szólt közbe Harlow – amikor lehetetlen?

– Nem az! – Sailer a lányra villantotta dühös tekintetét. Harlow látta, ahogy barna írisze kéken felizzik.

– Ne! Ne használd! – vetette magát térdre mellette. – Nem szabad!

Sailer mély lélegzetet vett. Behunyta szemét, arcát az égnek emelte és csak az esőcseppekre koncentrált, melyek most szelíden hullottak rá, és elmosták az idegen érzést, mely tette sarkallta az imént.

– Akkor hozz segítséget! – lehelte.

– Honnan?

– Te mondtad, hogy Eronn már közel van. Menj, és hozz segítséget! Kötelet, lovat, embereket! Bármit!

– Ismered ezt a katonát? – mutatott Harlow a felderítőre.

– Igen – vágta rá Sailer, és elfordította a fejét, hogy Harlow ne olvashassa le róla a hazugságot. Mindegy ismeri-e! Nem hagyja meghalni!

– Hogy hívják?

– Ren – nyögte a sárba szorult férfi fáradtan. Harlow dühös pillantást vetett rá.

– Ren a barátom. Nem hagyom itt! – ragadta meg a lehetőséget Sailer.

– Értékes időt veszítünk ezzel! – sziszegte Harlow, egészen közel hajolva Sailer füléhez.

– Szerintem csak te.

– Az előbb kishíján elfogadtad Vész ajándékát, hogy megments egy félidegen katonát. Te vagy az, akinek hamar fog az ideje! Máris arra csábít, hogy használd!

Sailer a lány smaragdzöld szemébe nézett. Igaza volt. De még mennyire! Most is érezte az ereiben a forróságot, szinte lánggra lobbant a vére! De ez nem ok arra, hogy valakit hagyjon hosszúra nyúló kínok között meghalni!

– Talán igazad van – ismerte be végül. – Jobb, ha sietsz!

– Katona... – ugrott talpra, és toppantott a lábával Harlow.

– Mindegy mit mondasz – vágott közbe Sailer. – Nem változtathatsz a döntésem!

A lány fojtott hörgéssel kísérve toporzékolt, majd a mocsár felé rúgott egy követ, és szitkozódva eltűnt a bokrok között.

Sailer Renhez fordult.

– Minden rendben lesz.

– Mi dolgod Jakar Bell utolsó lányával? – kérdezte hirtelen a felderítő, összeszűkített szemmel méregetve megmentőjét.

– Ismered őt? Én csak most akadtam össze vele. Segített megszökni az indigók elől.

– Régebb óta vagyok a király szolgálatában, mint te. Ismerem a fontos embereket, indigókat, történelmet. Az a lány csapdába csal!

– Rogdan elől szöktetett meg. Nem ő az új vezető?

Rennek torkán akadt a szó. Elfordította tekintetét, és beharapta az ajkát.

– De, azt hiszem...

– A templomban Jakar Bell meghalt.

– Igen – suttogta maga elé a Ren.

– Vész isten egy ajándékot hagyott a templomban, amit Jakar át akart adni Rogdannek. – Ren homályos szemmel nézett rá, a keze remegni kezdett. – De te kaptad meg...

– Láttad?

– Láttam, ahogy egy katonába ivódik az a kék láng. Mindenki megmerevedett. Azután az indigók bosszútól fűtve kétszer olyan elszántan folytatták a csatát. Halottaink csak gyűltek, így a parancsnok visszavonulót fűjt. Aki tudott, menekült. Üldöztetve széledtünk szét.

– Valaki képes volt megölni Jakart – motyogta Sailer elgondolkodva.

– Ha elkapják, a királynak nem lesz többé hatalma a serege felett. Azt hiszem, jobban keresik most őt, mint téged, és ez a szerencséd. Ami benned van, az is csak a király zsarolására kellett nekik.

– Hogy tudták megölni Jakart?

– Nem hallottál a fantomról?

– Nem. Ki az?

– Barantoi vagy? – Ren fáradtan elmosolyodott Sailer meglepettsége láttán. – Csak ott vannak ilyen tudatlan... vagy inkább gondtalan emberek. Mi dolgod itt?

– Kihúzlak a mocsárból.

– Köszönöm... – Ren szégyenkezve pillantott az erdő felé, sápadt arca enyhén kipirult.

– Tudod, nem mindenki olyan gondtalan Barantoban sem. – Sailer ráfeledkezett a karját markoló ujjakra, a körmökön a nyomástól kirajzolódó fehér félholdakra.

Ren keserű mosollyal az arcán ingatta a fejét.

– Elhiszem neked – lassan visszadőlt saját vállára és lehunyta a szemét. Sailer egy ideig hagyta pihenni. Hallgatta ahogy az eső a leveleken kopog, nézte, miként hígítja a mocsarat a víz. Azon gondolkozott, az ő, vagy inkább Ren keze remeg egyre jobban, ami miatt folyton igazgatnia kellett lazuló ujjai szorításán a felderítő csuklója körül. Azt kezdte figyelni, a férfi vajon még

lélegzik-e. Felsőhajtott, amikor a távolban lépéseket hallott. Szóra nyitotta száját, de Ren megelőzte egy halk pissenéssel. A fejét rázta, amikor Sailer kérdően nézett rá. Pupillája kitágult a rémülettől.

– Halott! – hallatszott a zúgásba vesző kiáltás nem messze. – Nézd meg azt is!

– Indigók. Keresik a fantomot és téged! – szúrta a fogai közt Ren. – El kell menned, mielőtt megtalálnak!

– Nem hagylak itt! – rázta a fejét Sailer.

Ren kétségbeesetten nézett hol rá, hol a hang irányába. Próbálta kihúzni a jobbját, egyre jobban zihált, Sailernek erősebben kellett tartania, hogy ne süllyedjen mélyebbre.

– Közelednek! A királyságért kérlek, tűnj el! Ha elkapnak, vége mindennek! Most nem gondolhatsz magadra, vagy rám, Sailer! Arra kell gondolnod mire tudnak felhasználni, ha a kezük közé kerülsz!

Sailer mereven bámulta Rent. A hangja határozott volt, de a szeme még mindig azt sugallta, retteg. Az indigók valóban közeledtek. Egyre kivehetőbb volt minden szó az eső függönye mögött, amiről beszéltek. Ren ellazította ujjait, és kicsavarva csuklóját Sailer szorításából, visszakapaszkodott a gyökerekre.

– Kérlek! – suttogta. A hang irányába fordította arcát, minden bizonnyal azért, hogy a barantói katonát ne tartsa ott az ő gyengesége. Végül Sailer megadta magát. Felállt, kapkodva nézett körbe, de nem tudott jobb búvóhelyet, mint a Rent oltalmazó hatalmas fát. Felkapaszkodott az ághelyekbe, göcsörtökbe csimpaszkodva. A lába fájt, csúszott a nedves kérgen, kishíján visszazuhant. Egyedül a fülében lüktető, forró adrenalin nem engedte feladni. A lombok közé mászva behúzódott a törzs, az ágak és a sűrű levelek takarásába.

Hosszú, feszült percekig csak hallotta, ahogy többen beszélgetnek, hol közelebb, hol távolabb. Menekülés közben elesett bajtársait keresték és ellenőrizték. Sailer megállapította, hogy az ő keze remegett annyira. Alig bírt veszteg maradni a vastag ágon ülve. Igyekezett úrrá lenni szapora légzésén, hogy hallja, amint valaki azt mondja:

– Erre! – Közel volt. Túlságosan közel. A következő pillanatban kivált hófehér alakja a zöldellő bokrok közül. Egyenesen Renhez lépett, és leguggolt mellette. – Gyertek!

Sailer azt hallotta, azért fehér minden indigó bőre és haja, mert a testet sokkolta az isteni érintés, amely halhatatlanná tette. Csak a szemük volt kék. A pokol legforróbb lángja – Vész a halál, a balsors, a veszteségek és a káosz istenének indigókék tüze –, izzott benne. Nehéz volt elhinni, hogy igazi, érző emberek. Vagy talán csak voltak. Az újonnan előbukkanó indigók arcán gonosz vigyor terült el, ahogy a sárban ragadt felderítőt méregették. Összesen négyen voltak.

– Végre egy élő! – tárta szét két karját az egyik.

– Húzzuk ki! – tűrte fel kabátja ujját egy másik.

Aki mellette guggolt, egyből lefejtette Ren kezét a gyökerekről. Míg ő megszorította a csuklóját és a könyökét, egyik társa Ren bal vállán markolt a vértbe. A másik kettő őket fogta, hogy ne essenek a mocsárba. Így kezdték húzni. Ren gyorsan emelkedett, ordított és tekergett a szorításukban, de az indigókat nem érdekelte. A szilárd talajra húzták, és hagyták eldőlni a fűben.

Az elsőként érkezett férfi térdelt ismét a feje mellé. Ujjait a szőke fürtök közé fúrta, belemarkolt, és annál fogva kényszerítette Rent ülő helyzetbe. Ezután sem engedte el, a felderítő kénytelen volt hirtelen érkezett megmentőire nézni. Egész testét görcsökként rángatta légszomjtól hörgő zihálása.

– Hol a fantom? – kérdezte az első. Közben a társa kihúzta Ren sáros kardját a hüvelyből, és megforgatta a véres pengét.

– Ne... Nem tudom ki ő.

– Ez se tudja – nézett társaira az indigó.

– Egyik sem. Elvégre fantom – vont vállat egy másik, mire a harmadik megvágta őt Ren kardjával. – Szemtelen kölyök! – méltatlankodott.

– Mi az? Én még nem akarok meghalni – jegyezte meg a kölyök. Mind a seb fölé hajoltak.

– Érzél valami furcsát? – így az első, miközben letörölte a vért.

– Nem. Gyógyul, mint mindig – vont vállat a sértett.

A kölyök a földre dobta a kardot.

– Akkor keressünk tovább! – intett társainak a negyedik, és már indult is.

– Ezzel mi legyen? – tűnődött az első. Mind végigmérték Rent.

– Kár az időért. Így is vége.

Azzal a felderítő haját markoló indigó a földre lökte tehetetlen ellenfelét. Ren a kardért nyúlt, amit nevetve rúgtak tőle távolabb, így feladta a még ki sem bontakozó harcát. Az indigók leköpködték, trágár szavakkal illették és jó kedéllyel hagyták magára.